

Радиотехнічний кадр

Газета видається
з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 11 (425)

П'ЯТНИЦЯ, 22 березня 1991 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

ПОЗИЦІЯ В ПОШУКАХ ІДЕАЛА

ІНТЕРВ'Ю ЗІ СТУДЕНТОМ V КУРСУ РАДІОТЕХНІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ
МИКОЛОЮ СУКОНЬКОВИМ.

— Чи була у вашому дитинстві людина, на яку вам хотілося бути схожим? Як-що була, то хто вона?

— Коли дитина росте, їй обов'язково хочеться брати з когось приклад, на когось орієнтуватись. Для мене це були батько і вчитель фізики. Батько працював інженером — теплотехніком радіотехнічного заводу. (Він і зараз там, але на іншій посаді). Я, звичайно, не розумів змалечку, що таке порядність, чесність, єдність слова і діла, але це було атмосферою нашої сім'ї, мені ця атмосфера подобалась, я у ній виростав.

Що з цього вийшло?

Закінчую Інститут, ось-ось перейду, як то кажуть, на власний хліб і маю тверде переконання, що жити і приймати рішення треба тільки на основі реальності і здорового глузду. Те, що пишуть газети, не завжди правда, або ж правда однієї сторони, а то й взагалі обман.

— Чи вірите ви у якийсь ідеал?

— Кожна людина мусить мати його неодмінно. Я, наприклад, намагаюсь за будь-яких обставин зберігати порядність. Це — головне, все інше — похідне.

— Яка мета вашого життя: стати багатим, знаменитим, виділитися чимось в обраній галузі?

— Думаю, що всі люди хочуть бути і багатими, і знаменитими, і помітними в обраній галузі знань, і чесними, і порядними. Але все залежить від максимальної коефіцієнту кожного з цих хотінь. Якщо коефіцієнт прагнення бути багатим значніший від коефіцієнту бути чесним, то ти почнеш брати хабарі, пристосовуватись, тримаючи курс на головний орієнтир.

Зразком честі для мене є академік Андрій Дмитрович Сахаров. Тричі Герой Соціалістичної Праці, чотири рази лауреат Ленінської премії, відмовився від усіх привілеїв, почесностей, заслуг, і, не маючи навіть іскри надії на перемогу, все одно виступив проти того, що йому не подобалося і не поступився. Це і є прагнення до максимуму коефіцієнта честі.

Не скажу що я людина сахаровського складу (таких одиниць на мільйони), але схожим на нього хочеться бути. Я йому весь час вірив більше, ніж усім офіціозам.

— Яка ваша життєва по-

зиція сьогодні — байдуже сприймає події, які відбуваються в країні, чи вони гостро цікавлять вас за душу, викликаючи бажання щось і самому робити?

— В країні зараз така ситуація, що відкрито стаючи на чийсь бік у боротьбі, котра ведеться не завжди достойними методами і засобами, ризикуєш вимаститися в бруді. Є, безперечно, здорові думки з обох боків. Скажімо, викликала симпатію позиція республіканського парламенту і особисто А. М. Кравчука в питаннях суверенітету України. Не сприймається політика центру, який, не маючи ідей і пропозицій щодо поліпшення життя всього народу, старається з усіх сил втриматися при владі і навіть ризикує збройно виступати проти свого народу.

Я намагаюсь триматися нейтралітету, а, вірніше, центристських позицій. Треба шукати компромісів. Не суджу тих, хто виходять з партії, але мені не подобається, коли вчорашні комуністи з усіх сил починають партію лаяти. Є тепер таке виправдання, що вони «прозоріли». Буває, звичайно, але мені здається, що чесна людина ніколи не повинна міняти своїх позицій. Якщо ж міняє, то, значить, недостатньо чесна.

Знаєте, один американець у 1934 році, побувавши в Німеччині, хвалив народ за те, що німці чесні, розумні, до того ж націонал-соціалісти, але говорив, що там нема жодного, хто б володів усіма цими якостями водночас. Бо, якщо розумний і чесний, то не може бути націонал-соціалістом; якщо чесний і націонал-соціаліст, то — не розумний; а якщо націонал-соціаліст і розумний, то — не чесний.

— Яке ваше ставлення до різних громадських формувань? Якщо ж ви комсомолец, то якою, з вашого погляду, буде найближчим часом доля комсомолу?

— Комсомол критикують за те, що й партія — розвал країни, падіння рівня життя, різке ослаблення моральних засад, хоч він мало що вирішував, будучи тільки додатком до партії.

Але зараз уже йде розмежування. Вживуть ті громадські організації і утворення, які зуміють самі себе прогнати. Зараз в діяльності комсомолу посилюються елементи комерціалізації, все меншає функція ідеологічна і виховна.

Не знаю, добре це чи погано — час покаже. Але останніми роками комсомол існував більше нагорі, ніж внизу — не міг нічим допомогти своїм рядовим членам. Тепер, начебто, все має переінакшитись.

Позиція щодо мови. Мусить бути в цьому ділі справжня свобода вибору. Я, наприклад, не хотів би свій час тратити на переклади і складання технічних словників. Краще займатись інженерним самовдосконаленням або вивченням якогось іноземної мови. Готуюмо не дуже кваліфіковано-го фахівця російською. Як-що вже готувати українською, то треба багато кращого, але при відсутності належних підручників, це навряд чи вдасться.

Я не проти переходу на українську мову, але все має відбуватись органічно, поступово. Щоб не кидало нас з одних крайнощів до інших. Бо є уже навіть думки одсылати абітурієнта, який не знає української, за межі нашого Інституту. Думаю, що це неправильно і не по-людськи, хоча і в душі досить звичному — ми завжди більше дбали не про людину, а про амбіції.

— Чи віруєте ви в бога?

— Не можу сказати, що вірю, однак до віруючих ставлюся лояльно (правда, вони інколи поводяться так, що починаєш сумніватися в їхній щирості). Здається, один бог, одна біблія, а скільки чвар між конфесіями? Коло органного залу бачив, як три бабки мало не накиннулися з палицями на чоловіка, котрий з ними у чомусь не погодився.

Дратує також надмірна «любов» наших партійців до недавніх своїх ідеологічних противників. За мітрополита Агафангела в ролі довірених осіб виступали його вчорашні «найнепримиренніші» вороги, котрі носять квитки членів КПРС, а сам мітрополит на сесії українського парламенту голосує зі служачими найгіршого апарату. Мимоволі засумнівався, чи є тут релігія справжнім віруванням, чи вона лиш інструмент політичних спекуляцій.

— А тепер кілька слів про себе...

— Закінчую останній курс. Скоро захист дипломів. Впродовж п'яти років одержував підвищену стипендію, зараз — вузівський стипендіат. Своє майбутнє зв'язую з науковою роботою.

Здобувши вищу технічну освіту, Сергій Іванович Одобецький присвятив себе такій складній справі, як радіоелектронна апаратура. Під керівництвом кандидата технічних наук О. О. Новікова він працює нині над розробкою мікропроцесорної системи управління високотемпературним нагрівачем, який використовується в технології виробництва надвеликих інтегральних схем.

На знімку: старший науковий співробітник кафедри мікроелектроніки С. І. Одобецький.

Фото Р. Кутькова.

ЩО ГОТУЄ РИНОК НАМ ГРЯДУЩИЙ?

Наука просить грошей

Практика наукової діяльності Інституту в нових умовах фінансування і господарювання показала, що в зв'язку з наступним переходом народного господарства на ринкові відносини, постає питання стабілізації науково-виробничої діяльності на основі пошуку і застосування ключових елементів організаційно-економічного механізму створення науково-технічної продукції.

На вчорашній раді Інституту відмічалось, що така стабілізація, а в подальшому і розширення договірної фінансування науки можливі за рахунок розвитку гнучких організаційних форм на вузівському та міжвузівському рівні з наданням керівникам автономії і самостійності у вирішенні виробничих питань.

На базі Інституту можуть створюватись тимчасові творчі колективи, інженерні та науково-технічні центри, лабораторії подвійного підпорядкування, спільні підприємства з вітчизняними і закордонними партнерами, науково-виробничі об'єднання, центри наукової і технічної творчості молоді, малі підприємства та інше.

Тепер спеціалісту або колективу спеціалістів, які мають що і де швидко впровадити, не треба шукати посередницьку організацію для створення тимчасового творчого колективу за межами Інституту. Всі ці організаційні питання можна розв'язати в межах вузу. Послуги їм нададуть працівники НДЧ.

Щоб швидко не вичерпати науковий потенціал у зв'язку з зосередженням сили на прикладних питаннях науки, необхідно переглядати виконувану за рахунок держбюджету тематику, переорієнтовувати її на переважне виконання пошукових і фундаментальних досліджень.

Необхідно створювати банки даних конкурентно-

здатної науково-технічної продукції, завершених науково-технічних розробок, що потребують першочергового кредитування, замовлень та цін на науково-технічні розробки. Це необхідно для інформаційного забезпечення науково-виробничого процесу на міжвузівському рівні.

Невідкладним є приведення нормативної бази науково-виробничої діяльності вузів у відповідність з основними напрямками переходу до ринкової економіки, з орієнтацією на забезпечення оптимальної прибутковості, вирішення питань створення фонду фінансування, так званих, ризикових робіт.

В Інституті створюються малі підприємства. Це не може проходити безсистемно. Сітка малих підприємств має створюватись з пріоритетних напрямків для випуску перспективної продукції в результаті високо-ефективних розробок. Можливості кредитування таких розробок з'явилась за рахунок коштів комерційного інноваційного банку «Укр-міжвузбанк».

Ці та інші питання розглядалися в березні на вчорашній раді Інституту. Вони нині хвилюють наукових працівників. Вирішувати їх треба швидко й правильно на всіх рівнях вузу.

С. ТКАЧЕНКО,
проректор з наукової роботи, доктор технічних наук, професор.

Паски затягнуті доведеться

Від дня утворення нашого Інституту минуло більше 20 років. За цей час сталося багато змін: у кількості факультетів і кафедр, випускників. Природно рік-у-рік розширювалась і матеріально-технічна база вузу. Приміром, учбово-виробничі площі досягли у 1990 році 60,3 тисячі квадратних метрів, житловий фонд 39,4 т. кв. м, допоміжні і побутові приміщення — 4,2 т. кв. м.

Територія Інститутської за-будови становить 24,0 га. Витрати на капітальний і поточний ремонт збільшились з 14 тисяч карбованців на рік аж до 453 тисяч запланованих на нинішній рік.

Як бачите — ріст більший, як у 30 разів.

Які ж роботи намічені на цей рік?

Хочеться якнайбільше відремонтувати дахів, підлог в учбових, адміністративних корпусах, гуртожитках, замінити, де треба, вікна і дверні блоки, виконати роботи по зовнішньому і внутрішньому освітленню, по ремонту теплотраси, інженерних мереж, обладнати під'їзд до гаража з боку вулиці В. По-рика.

Отже, є до чого докласти руки. Відповідні служби Інституту розподілили виділені асигнування на кожну задану роботу, уклали договори із субпідрядниками. Здавалось би, все підготовлено, враховано. На жаль, в цьому році все зводиться до того, що апетити наші доведеться вгамонити тому, що головним виконробом буде не інженерна служба, а ринкова система. Вона ще тільки формується десь на підході до нас, а ціни на будівельні матеріали вже зросли в середньому більше, як у півтора рази з тенденцією до дальшого збільшення. Отже, грошей не вистачить. І додаткових коштів не бачу де дістати, Мінвуз УРСР компенсувати затрати не збирається.

Який же вихід з цього становища?

Хочу звернути увагу на одну реальну, на мою думку, можливість: економно, потроху до господарському витрачати кожен карбованець наявних коштів, на який час забути про дорогі будівельні матеріали, відмовитись від надмірностей в оздобленні аудиторій, лабораторій, житлових та інших приміщень, одним словом, доведеться дещо затягнути паски, щоб намічений план робіт здійснити.

І. МАЛЬОВАНІЙ,
головний інженер Інституту.

НА ПІДХОДИ

ДЕНЬ СМІХУ

Вийшли у фінал

Є нагода поздоровити команду Клубу веселих і винахідливих ВПІ з першим значним успіхом в цьому році — вона вийшла у фінал Гуморини-91.

Наші дотепники на чолі з своїм незмінним капітаном Олександром Дакалюком у півфінальній зустрічі, яка відбулась цими днями, виявились сильнішими від суперників з виробничого об'єднання «Жовтень» і СШ № 21.

Тепер їх чекає фінал, який відбудеться під час свята сміху, 1-го квітня в приміщенні облмуздрамтеатру ім. Садовського.

Представництво інофірми у ВПІ

На дверях цього кабінету в нульовому корпусі ще нема ніякої вивіски. Тим часом, сюди уже приходять чимало відвідувачів переважно з ділового світу. Тут розмістилося зарубіжне представництво американської фірми «Глобал комп'ютер Нетворк».

Директор Кабір Хумаюн, який, до речі, непогано володіє російською мовою, охоче погодився відповісти на запитання редакції.

— Скажіть, будь ласка, російську мову вивчали ви в США?

— Ні. Чималий період життя зв'язаний у мене з Радянським Союзом, зокрема, з Вінницею, адже в 1988 році я закінчив енергетичний факультет політехнічного інституту. Так що не чужа я тут людина.

— Декілька слів про представництво, яке очолюєте. Чим воно займається?

— Укладаємо контракти на реалізацію товарів народного споживання, комп'ютерної техніки, побутової електроніки. Можу із задоволенням відзначити, що за два з лишом місяці від дня утворення представництва уже маємо більше, як на мільйон доларів укладених контрактів, у тому числі з рядом підприємств Москви, Донецька, Казахстану та інших міст і регіонів країни. В Алма-Аті, наприклад, встановлено ділові контакти з міністерством зв'язку рес-

публіки, яке виявило інтерес до впровадження комп'ютерних мереж.

— А як вінницькі підприємства? Чи маєте вже клієнтів з нашого міста і області?

— Переговори йдуть. Впевнений, що контакти розширюватимуться і місцеві господарники скористаються послугами фірми.

— Хотілось би знати, що від цього матиме інститут, який прийняв представництво?

— Гадаю, він не залишиться в накладі, адже за умовами оренди приміщення фірма, крім орендної плати в доларах, відраховуватиме інституту від 0,5 до 1-го процента суми укладених контрактів за умови сприяння в цій справі.

Не слід також забувати про певну престижність зв'язків, з відомою фірмою, адже вуз став місцем третього за рахунком представництва на Україні.

Працівники обчислювального центру ВПІ постійно працюють над проблемою розширення вирішних можливостей системи З введенням в дію нової потужної ЕОМ ЕС-1045 ця мета в значній мірі досягнута. На знімку: біла інженерного пульта нової ЕОМ оператор Т. Д. Майданюк. Фото С. Лісового.

ПРОДОВЖУЄМО ПОРУШЕНУ ТЕМУ

Студентство — найчисленніша група радянської молоді, як за кількістю, так і за своєю роллю в суспільстві, адже саме студенти є головним джерелом відтворення інтелектуального потенціалу країни. Тому найважливішою функцією вищої школи на сучасному етапі стала підготовка спеціалістів широкого профілю, політично грамотних, ідейно переконаних, які здатні працювати з людьми, мають високий рівень культури і моралі.

Перечитуючи раніш наведені нами результати вивчення громадської думки студентів інституту з найрізноманітніших проблем життя, навчання, праці, доводиться зробити висновок про нагальну необхідність гуманітаризації навчального процесу. Ось про що говорять, наприклад, випускники (опитування проведено на початку 1987, потім в

1990 - му). «Прийшовши на роботу у цех, відділ або установу, кожний з нас відчуває спочатку труднощі свого становлення, адаптації...».

Такими першими труднощами близько 40% респондентів назвали відсутність необхідних знань з інженерної педагогіки, психології, культури спілкування і поведінки в колективі, невміння працювати з людьми. Одним словом, не вистачає гуманітарних знань, що, цілком зрозуміло, відчутно впливає і на рівень їх морального задоволення роботою.

Ще зовсім недавно у ВПІ головна увага приділялась технічній підготовці вихованців, а питання гуманітарні стояли на останньому місці, а, якщо точніше, то взагалі і мови про це не було. Причин для цього вистачало: некомпетентність керівних органів, загальна недооцінка питань гуманіза-

ГОСТІ МУЗЕЮ

Тепер уже можна впевнено сказати, що художній музей ВПІ став помітним явищем в культурному житті не тільки інституту, а й міста. За віком йому тільки два місяці, отже — немовля, начебто і говорити нема про що. Однак, послужний список уже як у солідного культурно-освітнього закладу. Дві виставки організовані протягом двох місяців, говорять самі за себе. У нашій газеті уже повідомлялось про них: виставка майстрів малярства XIX—XX століть на Поділлі і виставка «Подільські народні ікони XIX ст.».

На жаль, тоді не вдалося розповісти про враження, які залишилися у відвідувачів від виставлених робіт і взагалі від нашого музею. Та ці враження не загубилися в буднях життя, не промайнули безслідно. Вони залишилися у книзі записів. Якщо вважати, що з п'я-

десяти відвідувачів один після огляду експозиції виіме ручку і зробить запис у цій книзі, то музей уже відвідало понад тисячу шанувальників живопису. І не тільки нашого інституту. Бачимо на сторінках підписи педагогів, робітників, школярів, гостей з Москви, Києва.

«З несподіваною радістю занурилися у світ прекрасного, у світ живопису, — написали працівники Вінницького дитсадку № 48. — Дякуємо засновникам музею і організаторам виставки за експозицію, детальну заохочую розповідь екскурсовода. Після відвідання подібних виставок стаєш милосерднішим, добрішим».

«З великим захопленням ознайомився з виставленими творами, працю колективу кафедри та музею. Цю роботу важко переоцінити».

А. МОВЧАН,
м. Київ».

ПОШУКИ І ЗНАХІДКИ

ЗАГОВОРИЛИ РУЇНИ „ВЕРВОЛЬФУ“

Ось уже більше 45 років після закінчення Великої Вітчизняної війни дослідники намагаються проникнути в розвалена ставку Гітлера («Вервольф»), що існувала під окупованою Вінницею. Були спроби дістатися середини підземелля через готу руїн, вчені намагаються за допомогою найновіших технічних засобів висвітлити і сфотографувати внутрішні приміщення, розшукуються документи.

І ось прийшла перша значна удача: зусиллями праців-

ників управління КДБ по Вінницькій області вдалося одержати свідчення колишнього начальника особистої охорони Гітлера генерал-лейтенанта СС Ганса Йогана Роттенхубера, який засвідчив, що Адольф Гітлер двічі був у вочому лігві. Перший раз він тут був у розпал битви за Волгу і Кавказ влітку 1942 року аж до жовтня місяця. Там він приймав іноземних послів, зокрема, японського, вручав нагороди.

Вдруге фюрер зупинився у

«Вервольфі» на три тижні під час поїздки на фронт до Манштейна, який мав деблокувати оточену в Сталінграді армію фельдмаршала Паулюса.

В спогадах детально описується оточення Гітлера, його родинні стосунки, коли було споруджено і підірвано ставку.

Передбачається, що на цьому місці буде збудовано музей жертв фашизму.

Л. НОВІНСЬКИЙ,

Л. НОВІНСЬКИЙ,
На знімку: група відвідувачів музею.

СПОРТ

Міжвузівська спартакіада

Спартакіада називалась «Здоров'я» і тривала впродовж лютого і початку березня. Участь у ній брали викладачі й співробітники всіх чотирьох вузів обласного центру. Суперничали в п'яти видах спорту. З чотирьох (шахи, настільний теніс, волейбол, риболовля) політехівці вибороли перші місця і тільки з баскетболу, та й то після впертої напруженої боротьби, поступилися медикам.

Отже, є порох в порохівницях і хочеться, щоб ми його й надалі тримали сухим.

В. КОВАЛЬСЬКИЙ, старший викладач кафедри фізвиховання.

Змагаються рибалки

2 березня на базі спортивного табору «Супутник» у Степашках Гайсинського району проходила особисто — командна першість інституту з риболовлі. Переможцем став М. Плясунов з «Модуля». Друга сходинка на п'єдесталі переможців за директором стадіону «Олімп» А. Пастушенком, третє місце у А. Клембовського з інженерно-будівельного факультету.

Кращою виявилась команда «Модуля» у складі М. Плясунова, В. Шаталюка і Костильова.

В змаганнях взяли участь 15 чоловік.

М. ОРЛОВ, старший викладач кафедри фізвиховання.

Влучні постріли

Відбулися також змагання між викладачами й співробітниками вузу з кульової стрільби. Першість серед кафедр визначалась за п'яти кращими результатами, серед факультетів — за десятима.

Переможці серед факультетів: ФАМ — 439 очок, СКТБ «Модуль» — 434, факультет фундаментальних наук — 432, адміністративно-господарська частина — 420.

Серед кафедр перше місце за фізкультурниками — 228 очок, друге — за кафедрою АІВТ — 222 очка, кафедра опору матеріалів — 208, кафедра фізики — 195 очок.

Особисті переможці серед чоловіків: О. І. Гаврилук (кафедра АІВТ) — 48 очок, В. І. Олійник (кафедра фізвиховання) — 46, В. А. Овчаренко (кафедра фізвиховання) — 46.

Серед жінок першість здобула Світлана Василівна Неміровська (кафедра фізвиховання) — 50 очок. Друге місце виборола Євдокія Гаврилівна ГРЕК — 46 очок) та Світлана Миколаївна Кочеткова (44 очка) — обидві — з СКТБ «Модуль».

А. ПЕРМІНОВ, голова комітету ДТСААФ інституту.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК.

ДУХОВНИЙ СВІТ СТУДЕНТА

ці життя, і головне — повний диктат згори. Приміром, змінити навчальні плани інститут не мав права, а щоб створити нову кафедру, треба було виходити на колегию аж союзного міністерства.

Лише на початку 80-х років у нас була створена кафедра інженерної педагогіки, на жаль, незабаром закритої з легкої руки тодішніх керівників, оскільки обрано було неправильний напрямок її роботи.

Отож, студенти, як кажуть, варилися у власному соку, отримували гуманітарні знання, хто як міг.

Три роки тому кожний третій учасник анкетного опитування відзначив, що весь свій вільний час він використовував на відвідування ресторанів і кафе, 60% відповіли, що не мають бажання відвідувати обласний театр, зал органної музики. Тим часом, розбудити інтерес студентів

до підвищення свого культурного рівня можна. Про це свідчать ті ж результати опитування. Так, 57% респондентів виявили інтерес до питань культури поведінки, 52% — до питань моралі, близько половини висловили бажання додатково вивчати проблеми психології, педагогіки, соціології, а також історії релігії і атеїзму.

Враховуючи це, керівництво інституту, вчена рада почали здійснювати цілий ряд заходів. За ініціативою ректора Б. І. Мокіна створено кафедру історії і теорії світової і вітчизняної культури, а кафедру теорії соціалізму перетворено в кафедру політології. Запроваджені нові гуманітарні дисципліни: історії і теорії світової і вітчизняної культури, історії культури України, психології особистості, інженерної психології, основ соціології, етики, естетики,

логіки, історії релігії.

Велике місце у виховному процесі зайняли нещодавно відкриті культурно-художній центр і художній музей. Зовсім недавно на засіданні ректорату ухвалено рішення про створення в інституті постійно-діючих студентських лекторіїв.

На завершення хотілось би відзначити, що головний напрямок процесу гуманітаризації не повинен звестися до методів передачі знань. Головне — сформувати високу духовну культуру у нашому рідному домі — інституті. Максим Горький називав культуру «другою природою», створеною людиною. Тож давайте всі станемо архітекторами і садівниками такої природи!

Ж. ХЛИСТОВА,
М. СИНЕЛЬНИК,
співробітники лабораторії соціологічних досліджень.